

CE NE SCRIB CITITORII ...

GRUPURILE DE SUPT ... O POVESTE DE SUCCES

Anca Brehar

Psiholog coordonator al grupului "Speranța"

Pentru cele mai bine de o duzină de persoane prezente la mica festivitate, camera era neîncăpătoare. Pentru cele mai bine de o duzină de suflete, care se regăsiseră și se apropiaseră, în suferința lor, vreme de aproape 6 luni, în aceeași încăpere, spațiul acesta nu mai prezenta limitare; ba dimpotrivă, pentru mulți era locul în care a fi ei înșiși nu mai purta un stigmat, nu mai era o rușine, nu le mai amintea că sunt doar "niște bolnavi".

Când am început, nu avusesem nici scaune destule – ne-am împrumutat, am improvizat, am găsit oameni inimoși să ne ajute și ne-am descurcat. Nu avusesem nici modele de urmat, nici mentori care să ne călăuzească pașii – am avut doar un curaj nebun, multă teorie în cap, entuziasmul celui care-și iubește alegerea făcută și o mare disponibilitate sufletească pentru oamenii pe care-i ascundea în spatele lui diagnosticul "CANCER". Ne-am căutat propriile modele, ne-am găsit mentorii și am încercat să ducem mai departe munca noastră. Nu am făcut-o doar de dragul unui simplu exercițiu al meseriei căreia ne dedicasem, ci și de dragul oamenilor cu care lucrăm și care, din imensa lor suferință, își descopereau, puțin câte puțin, resurse ca să se recompenseze și să *ne* recompenseze cu un gând optimist, cu un licăr de speranță, cu un zâmbet timid înflorit printre lacrimi.

... **L**acrimi în ochii unei femei care și-a pierdut un sân și odată cu el încrederea în sine, familia și pe cei pe care-i crezuse cândva, prieteni. Acum lacrimile ei însoțeau o timidă încercare de regăsire a respectului pentru propria-i persoană și a dorinței de viață în mijlocul unor noi prieteni, în sânul unei noi familii – grupul de suport.

... **L**acrimi în ochii unei mame pe care boala o amenințase să o răpească de lângă băieții ei. Acum lacrimile ei însoțeau bucuria de a putea spune și altora că... a învins: "Băieții mei au o mamă alături; băieții mei nu plâng acum neconsolați; băieții mei îmi scriu poezii – oare este firesc la vârsta lor, domnișoară psiholog?" - Da, doamnă, e firesc și e semn că boala nu i-a răpit nici pe ei de lângă dumneavoastră!

... **L**acrimi în ochii unui bărbat pentru care suferința sufletească a propriului fiu este mai mare și mai greu de suportat decât durerea și spaima propriei boli canceroase: "Trebuie să-i fiu alături - e copilul meu! Știți cumva cum aș putea să fac să-l ajut?" - Cu toții căutăm răspunsuri – poate că într-una din poveștile de viață ce se spun aici veți găsi și soluții pe care nu le-ați încercat, iar dintre acestea o veți găsi pe cea pe care o căutați, pe cea care vi se potrivește.

... **L**acrimi în ochii a doi oameni care se țin de mână și merg împreună pe același drum de o viață – ea are cancer la sân, el are o imensă dragoste pentru ea. Acum stau în fața noastră, alături, și lacrimile le izvorăsc la amintirea tandră a tinereții, a nenumăratelor și neprețuitelor clipe pe care și le-au dăruit unul altuia în toți acești ani. El – cavalerul perfect – povestește, cu naturalețe și bonomie, cum schimbă adesea rolul de maestru bucătar pentru ea, cu cel de femeie de serviciu în casă, trecând peste prejudecăți și stereotipuri de gen. Ea – aristocrată – se ferește să vorbească despre boală, pentru că boala îi sperie, pentru că boala le amenință fericirea.

Lacrimile vorbesc pentru toți, dar spun povești atât de diferite.

Ochii celor care nu ne cunosc și care caută să descifreze în aceste rânduri munca noastră de aproape 6 luni de zile, poate că văd doar o colecție de lacrimi. Inimile celor care nu ne cunosc și care caută să descifreze în aceste rânduri viața noastră în aceste 6 luni de zile, poate că văd doar o colecție de suflete. Noi vă mărturisim doar atât: nu colecționăm de nici

unele! Nu punem suferința nimănui în clasoare, pe categorii, nici nu le presăm ca pe frunzele moarte în foile unor dosare, și nu prindem sufletele cu gămălie în insectar, ca să ne satisfacem curiozități morbide. Noi încercăm să învățăm împreună cum să ne purtăm -cu mândrie, speranță și curaj - inimile în piept.